

boekemans is schrijver,
 et een flink probleem.
 ringend een verhaal schrijven,
 t geen enkel idee.
 lijkt wel leeg.
 ek!
 enmuis zal hem een leuk verhaaltje
 n ...

MIX
 er van
 rde herkomst
 C009115

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

.75
 661 062 4
 47/237
 20 439

mée Mary
 ke uitgever

eweg 3, 8000 Brugge
 .225
 Keure, Brugge

9 789086 610624

AVI-niveau 9

Thema 6 Schrijven is een kunst, filmen ook

De verhalenmuis

Karel Verleyen

Ik oefen.

schu**dde**

contract

computer

praat**te**

lust**te**

zucht**te**

wacht**te**

herin**nering**

vreem**delling**

vreemdeling**etje**

verhalen muis

verhalenmuis

film maatschappij

filmmaatschappij

katten brokken

kattenbrokken

katten prins

kattenprins

poppen wagen

poppenwagen

poezen prins

poezenprins

pluizen bol

pluizenbol

graat mager

graatmager

katten snoet

kattensnoet

teken film

tekenfilm

koffie kopje

koffiekopje

mensen kinderen

mensenkinderen

muizen kinderen

muizenkinderen

poezen mand

poezenmand

mensen wereld

mensenwereld

dieren film

dierenfilm

moeder poes

moederpoes

blz.

- 5 Flip, de muis, vindt boeken **niet te vreten**.
Flip, de muis, lust niet graag boeken. Hij vindt ze vreselijk vies.

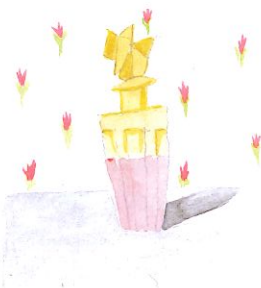
- 6 Maarten zat te **jammeren**, omdat hij geen verhaal kon bedenken.
Maarten zat te **klagen** dat hij geen verhaal kon bedenken.

- 6 Zit je **in de rats**?
Zit je **in de problemen**?
6 Jullie **snappen geen barst** van ons.
Jullie **begrijpen helemaal niets** van ons.
9 Wanneer poezen bij mensen op schoot zitten, **spinnen** ze.
Dan maken ze een ronkend geluidje van genot.

- 10 De oude dame vond het niet erg als de muizen **roffelden** op zolder.
De oude dame vond het niet erg als de muizen **een rommelend geluid maakten** op zolder.
10 Het meisje dacht dat de grote poes voor het vreemde poesje zou zorgen, maar **dat pakte anders uit**.
Het meisje dacht dat de grote poes voor het vreemde poesje zou zorgen, maar dit gebeurde helemaal niet.
13 Maarten had zo weer enkele dagen **tijd gewonnen**.
Maarten kreeg zo weer enkele dagen tijd bij.
14 De moederpoes had een flesje bij met **spul** dat lekker rook.
De moederpoes had een flesje bij met een lekker ruikende vloeistof.
19 De drie boze katten deden opeens heel **onderdanig**.
De drie boze katten waren plots heel **gehoorzaam**.

De verhalenmuis

Er vloog een propje papier door de kamer. Het viel op de vloer tussen wel honderd andere propjes. Aan de tafel voor het raam zat een man. Hij zei een heel lelijk woord. 'Wat is er toch met me? Ik kan geen enkel verhaal meer bedenken. Mijn hoofd lijkt wel helemaal leeg!'

Hij dronk een slok koffie. Naast het kopje stond een bordje. Daarop lag een afgebeten stuk koek.

De man pakte een nieuw vel papier. Hij zocht een nieuw potlood uit. Met zijn twee handen woelde hij door zijn lange, grijze haren.

‘Kom dan toch! Ik moet een verhaal vinden.’

Naast hem rinkelde de telefoon.

‘Met Maarten Boekemans. Ho, ben jij het?’

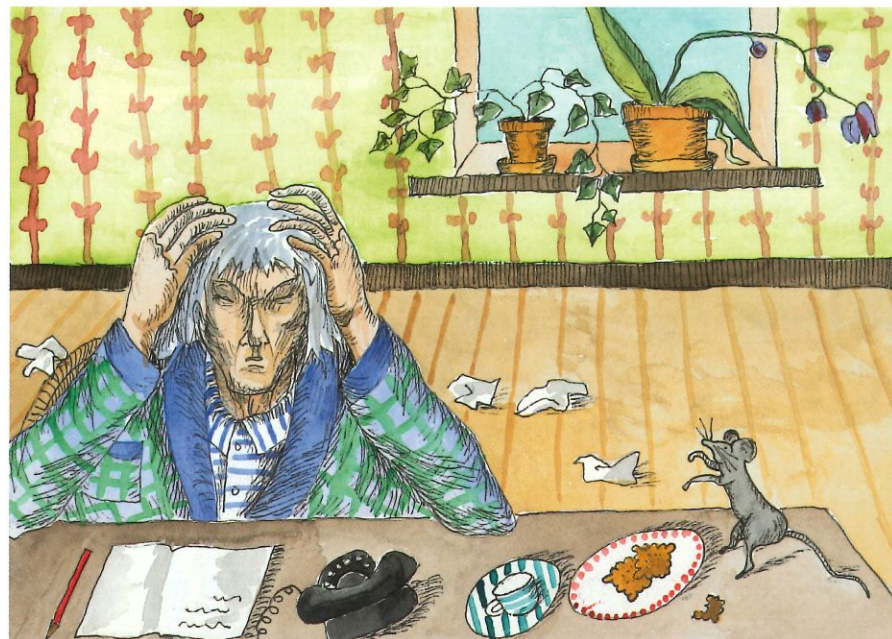
Maarten luisterde eventjes.

‘Wat zei je?’, vroeg hij toen. ‘Ze willen een verhaal dat ze kunnen verfilmen? Liefst een tekenfilm?’

Hij luisterde opnieuw.

‘Ja, natuurlijk vind ik dat leuk. Maar ik was net met een ander ... Goed, ik bedenk een nieuw verhaal dat een tekenfilm kan worden. Ja, geen probleem. Maar dan krijg ik toch een beetje meer tijd? Wat? Maar drie dagen meer? Goed, goed, ik doe wat ik kan.’

Heel traag legde Maarten Boekemans de telefoon weer dicht. Nu werd het nog mooier. De uitgever had hem eerst een verhaal gevraagd. Een gewoon verhaal om te lezen of voor te lezen. Nu opeens wilde hij een verhaal dat een film kon worden. O, o, o! Nee, het zou niet lukken. Hij had geen enkel idee, zelfs niet voor een piepklein verhaaltje. Hij kon

maar beter iets anders gaan doen dan schrijven. Timmerman worden. Of tuinman. ‘Ik moet dringend geld verdienen. Anders zal ik sterven van honger.’

Dat laatste had Maarten Boekemans hardop gezegd. Hij zat met zijn hoofd in zijn handen.

‘Je hebt toch nog een flink stuk koek?’, zei een piepfijn stemmetje.

‘Hu?’, deed Maarten. ‘Wie praatte daar?’

Hij keek rond in de kamer. Had hij gedroomd? Niemand.

'Ik! Hier! Flip, de muis', zei het stemmetje. 'Naast je kopje.' Maarten Boekemans schudde zijn hoofd. Hij knipperde met zijn ogen. Het was echt waar. Naast het lege koffiekopje zat een muis. Haar zwarte oogjes glommen van pret. Haar snorharen trilden. Maarten stak zijn hand uit. Hij streelde met een voorzichtige vinger over het glanzende velletje. De muis leek te giechelen.

'Hoe heet je?', vroeg Maarten. 'Zei je Flip?'

'Ja, ik ben Flip, de verhalenmuis. Eet je die koek helemaal op of krijg ik een stukje?'

Maarten brak een stukje van de koek en legde het neer voor de muis. Die snuffelde er eventjes aan en hapte dan toe.

'Leg me dat eens uit. Verhalenmuis? Hou je me voor de gek?'

Flip slikte een hap koek door.

'Nee,' zei hij, 'ik ben een verhalenmuis. Mensenkinderen hebben schrijvers die verhalen vertellen. Muizenkinderen willen ook verhaaltjes voor ze naar bed gaan. Die krijgen ze van de verhalenmuizen. Oude verhalenmuizen vertellen hun verhalen aan jonge muizen als ik. Zo worden wij verhalenmuizen. Wij vertellen die verhalen dan aan de kleintjes. Net hetzelfde.'

Maarten Boekemans geloofde zijn oren niet.

'Wij schrijven de verhalen op en maken er boeken van.'

'Bwèrk, boeken', zei Flip. 'Ik heb er een paar geproefd. Niet te vreten 📖 die dingen. Waarom doen jullie dat? Het is toch veel gezelliger als je gewoon vertelt?'

Maarten Boekemans krabde in zijn haar.

'Ik zou mijn verhalen kunnen vertellen. Maar dan aan één kind of aan een kleine groep. Dan moet ik elke keer opnieuw beginnen. Van onze boeken worden er heel veel gemaakt. Zo kunnen veel kinderen tegelijk onze verhalen lezen.'

Flip veegde met zijn pootjes over zijn snorharen.

'Daar zit wat in. Maar ik hoorde je jammeren 📖. Zit je in de

rats 📖? Geen verhalen meer?’

Maarten knikte triest.

‘Zal ik je een muizenverhaal vertellen? Misschien kun je dat opschrijven?’ Maarten kon niet anders dan lachen.

‘Een muizenverhaal? Flip, je bent bedankt. Maar ik ben niet gek. Ik moet een verhaal hebben dat een boek kan worden en een film. Je weet wel, met allemaal beelden die bewegen.’ Flip knikte.

‘En dat kan niet met een muizenverhaal? Weet je dat zeker? Er zijn verhalen waarin een heleboel gebeurt.’

‘Nee, Flip, een muizenverhaal ...’

‘En als er ook een kat in zit. Veel katten?’

‘Bedankt, Flip, maar ik ken die verhalen. Ze gaan altijd over een slimme muis en een kat die heel stom is. En de muis laat dingen ontploffen. Of ze zorgt ervoor dat er een kwade hond achter de kat aan zit. Ik zie die muizenverhalen wel eens op de televisie, hoor.’

Flip trommelde met zijn pootjes op de tafel.

‘Nu zit je fout, goed fout! Dat zijn geen muizenverhalen. Dat zijn verhalen van mensen over muizen. En ik kan je een ding zeggen. Jullie snappen geen barst van ons 📖, muizen. Zie me hier zitten. Ben ik niet lief?’

Maarten knikte.

‘Beeld je eens in. Hier komt een meisje binnen. Wat gebeurt er? Die gaat gillen. Gooit met dingen ...’

‘Hoho, Flip. Niet alle meisjes zijn bang voor muizen. Maar je hebt gelijk. Mensen vinden het niet leuk dat jullie in onze huizen wonen.’

‘En zeg jij me dan eens waarom? Wij zijn huismuizen. Waar moeten wij dan wel wonen? Ik ken tuinmuizen en veldmuizen. Spitsmuizen en woelmuizen zijn er ook. Die vinden het leuk buiten. Wij niet.’

Maarten Boekemans wist niet meteen wat te zeggen.

'Nu goed, jij bent oké. Je hebt nog nooit een val gezet hier in huis. Jij laat weleens stukjes kaas slingeren in je keuken. Er liggen ook soms kruimels op de vloer. Dat vind ik leuk aan jou. Daarom wil ik je graag helpen. Zullen we?'

Maarten Boekemans haalde zijn schouders op. Hij kon toch zelf niets verzinnen. Dus kon hij net zo goed naar Flip luisteren. Hij nam een vel papier, nam zijn potlood en schreef in grote letters: Muizenverhaal.

'Ik ben klaar', zei hij dan.

'Als je het goed vindt, vertel ik je het verhaal van de Poezenprinses.' Maarten Boekemans begon al met de P.

'Hé,' zei hij dan, 'ik dacht dat het een muizenverhaal werd?' Flip zuchtte diep.

'Muizenverhalen kunnen over een hoop dingen gaan. Jij schrijft toch ook niet alleen over mensen? Ik heb je een verhaal horen voorlezen over een kleine kerstboom. Wel de Poezenprinses gaat over poezen en muizen.'

Maarten wist helemaal niet meer waar hij het had. Hij kneep in zijn arm. Het deed pijn. Zo wist hij zeker dat hij niet droomde.

'Flip, het is toch niet zo'n verhaal van katten die achter muizen aanzitten of omgekeerd?'

'Wil je nou eerst eens luisteren? Ik word boos, hoor! Geef me

nog een stukje koek!' Flip knabbelde de koek op.

'Zo, nu rustig. Ik had het niet over katten. Ik had het over poezen. Katten jagen op muizen. Poezen doen dat niet. Die slapen, eten kattenbrokken en slurpen melk. Poezen zitten op schoot bij mensen en spinnen 🕸. Ken je het verschil?'

'Als je het zo bekijkt, ja, dan is er een verschil. Nu hou ik mijn mond', zei Maarten.

'Het zou tijd worden. Of we komen nooit aan het einde van mijn verhaal. Het is iets wat ik zelf heb beleefd. Klaar?' Maarten Boekemans knikte.

'Ik woonde nog in een ander huis. Het was een zalig huis. Het was oud. De muren zaten vol gaten en kieren. Wij, mijn broers en zussen, konden verstoppertje spelen achter de houten wanden. Er woonde een oude dame. Die vond het niet erg als we ritselden en roffelden 📖 op de zolder. Bij de oude dame woonde een meisje. Dat zat meestal te lezen in een van die dingen die zo slecht smaken.'

'Flip, je hoeft niet aan boeken te knabbelen. Dat is helemaal fout.'

'Ja goed, ik doe het nooit meer. Er was ook een poes in huis. En die poes had twee kleine poesjes. Dus die lette ook al niet op ons. Wij hadden een spelletje. Door de kamer rennen, vlak voor de snoet van die poes. Zo dicht mogelijk. Soms gaven we een rukje aan haar snorharen. Hihihih! Nee, daarover gaat het niet. Op een dag kwam het meisje thuis met een zielig poesje. Ze had het gevonden in het bos in de buurt. Het was mager en nat. Het had honger. Het meisje had het opgepakt. Ze zette het bij de twee andere kleine poesjes in de poezenmand. Het meisje dacht dat de grote poes voor het vreemde poesje zou zorgen. Maar dat pakte anders uit. 📖 De grote poes keek niet naar het vreemdelingetje om. En als er te eten viel, duwde ze het weg tot haar eigen jongen hun buikje rond hadden gegeten. Ik had echt

medelijden met het kleintje. Het groeide niet zo snel als de andere twee. Het werd ook niet gelikt en geknuffeld. Het mocht niet in de poezenmand slapen. Dus kroop het in een hoekje bij de open haard. Daar was het tenminste warm. Maar het lag er ook vol as. Ik hoorde het af en toe zachtjes janken, maar veel kon ik niet doen. Muizen en poezen eten niet dezelfde dingen.

Het was wel een heel mooi poesje. Het had een ros velletje met bijna onzichtbare streepjes. Op haar snuit had de kleine poes een grappig wit vlekje. Zo leek het wel alsof ze altijd

lachte. Maar omdat ze in de as lag, was ze vaak stoffig. Wij noemden haar onder elkaar de kleine Assepoes.'

'Flip, dit is allemaal heel leuk,' zei Maarten, 'maar gebeurt er ook nog wat? Denk erom, het verhaal moet ook een film worden. En dit ...'

'Goed, goed, het begint. Op een nacht hoorden we overal katten en poezen janken. Mensen horen dat niet, maar wij begrijpen wat ze janken. En die nacht was het wel heel belangrijk. De kattenprins was volwassen geworden en wilde trouwen. Dus werden alle jonge vrouwtjespoezen uitgenodigd

op een feest in een verlaten landhuis. En daar zou de prins zijn vrouwtje kiezen. De jonge poezen in ons huis werden zowat gek.'

Maarten Boekemans leunde achterover in zijn stoel.

'Hou je me voor de gek, Flip?', vroeg hij toen.

De muis keek hem met open bek aan.

'Vind je het verhaal niet mooi?'

'Ik denk dat ik het verhaal al ken. Het is een sprookje dat ...'

Flip werd duidelijk boos.

'Hoezo, een sprookje? Nee, meneertje de schrijver, dit is echt gebeurd. En als dit verhaal in de mensenwereld verteld wordt, is het beslist niet mijn verhaal. Het kan erop lijken, maar het is niet mijn verhaal! Schrijf eerst maar eens verder.'

Maarten Boekemans zuchtte.

Dit werd niks, maar hij had geen ander verhaal.

Hij kon het aan zijn uitgever opsturen. Die moest het eerst lezen. Zo had hij weer enkele dagen tijd gewonnen 📖.

En misschien had Flip gelijk. Misschien leek het alleen op het verhaal van Assepoester. En ja, het was anders, met die katten en zo. Dierenfilms deden het altijd goed.

Je kon nooit weten. Hij pakte zijn pen weer op.

'Twee dagen lang werden de jonge poezen gelikt en gepoetst. Ze kregen een kleurige strik rond hun nek.

De moederpoes had ergens een flesje gevonden waar spul in zat dat je deed niezen.

Maar de jonge poezen vonden het heerlijk ruiken.

Het rosse poesje keek het allemaal met grote ogen aan.

En toen kwam de avond van het feest.

Veel te vroeg gingen de moederpoezen en de twee jonge poezen de deur uit. Het rosse poesje bleef triest alleen achter. Ik kon het niet langer aanzien.

'Hoi, Minoes!', zei ik en kwam uit een gaatje in de muur tevoorschijn. 'Waarom kijk je zo triest? Wilde je ook naar

dat feest?’

De kleine poes schrok en zette een hoge rug op.

‘Rustig maar, ik ben je vriend. Flip de verhalenmuis is mijn naam. Als je wilt, zorg ik er samen met mijn vrienden voor dat je naar dat feest kunt gaan. Je zegt maar.’

‘Echt?’, zei de poes. ‘Je noemde me Minoes. Dat vind ik een leuke naam. Ik wil graag naar dat feest. Alleen, ik ben vies en heb geen strikjes of zo.’

‘Laat alles maar aan mij over!’, zei ik. ‘Ik haal hulp.’

Nog geen kwartier later waren er wel tweehonderd muizen, twee witte konijnen, een egeltje en een hamster om te

helpen. De egel kamde met zijn stekels eerst het stof uit de vacht van de poes. Daarna begonnen wij haar met muis en macht schoon te likken. Van haar poten tot haar oren. Tot ze blonk als een spiegel. De hamster haalde een belletje uit zijn kooi. Dat paste netjes rond haar nek. Het rinkelde als ze bewoog. De witte konijnen kwamen met een poppenwagen aanzetten. Alle muizen samen vlochten draadjes tot een touw. Daarmee spanden ze de konijnen voor de poppenwagen.

‘Instappen, poezenprinses Minoes!’, riep ik.

Minoes wipte in de poppenwagen. Ik klauterde achter haar aan. Hop, daar gingen de konijnen. In geen tijd waren we bij het landhuis. Minoes zat in elkaar gedoken. Ze bibberde van de zenuwen. Toen stelde ik voor om eerst te gaan kijken. En dat vond ze goed. Ik glipte het huis in. Door de ramen scheen de maan naar binnen. Op een stoel zat de poezenprins. Hij was een grote zwarte kater met zilvergrijze glans. Ik ben niet gek op katten, maar hij was indrukwekkend. Zijn vel glansde in het maanlicht. Rond hem zaten heel veel poezen. De prins geeuwde verveeld.

Al die pluizenbollen, graatmagere katten, katten met streepjes, met vlekjes. Je kon aan zijn kattensnoet zien dat hij geen prinses had gevonden. Ik rende als de bliksem

terug naar buiten. Minoes wilde nu wel mee. Ze trippelde wat schuw de kamer binnen. De prins ging meteen rechtop zitten. Toen wipte hij van de stoel. Hij duwde de katten opzij en kwam meteen op Minoes toe. Achter hem begonnen de katten te sissen en te blazen.’

Maarten Boekemans krabbelde steeds sneller. Flip wachtte eventjes en pikte een kruimelkoek mee.

‘Ik kon alles horen van waar ik stond’, ging de muis verder.

‘De prins zei meteen dat hij op Minoes had gewacht en vroeg haar of ze samen met hem naar buiten wilde om een beetje te miauwen. Minoes wist niet waar ze het had. Ze keek met grote ogen naar alle andere katten die steeds dichterbij kwamen. En die katten zagen er heel woedend uit. De prins merkte het. En toen zei hij dat alle katten bedankt waren, omdat ze zich zo mooi hadden gemaakt voor zijn feest. Jammer voor hen, maar hij had zijn vrouwtje gevonden. Dus mochten ze allemaal naar huis. Volgend jaar zou een broer van hem ook een vrouwtje willen. Dan hadden ze een nieuwe kans.’

‘Flip, is dit het einde van het verhaal?’, vroeg Maarten Boekemans.

‘Nee, nee, wacht eventjes. Minoes was zo geschrokken dat ze de kamer uitliep, in de poppenwagen wipte en naar

de konijnen schreeuwde dat ze naar huis wilde. De prins probeerde haar tegen te houden. Hij grabbelde naar haar. Mis. Hij had alleen het belletje in zijn poot. Ik moest als gek hollen om mee te kunnen. Ik kon nog net in de wagen springen. Minoes zei dat ze zo bang was geworden van al die boze katten. Toen ik achterom keek, zag ik een kat met lange sprongen achter ons aan komen. Minoes merkte niets. Ze schoot het huis in en ging meteen liggen in haar hoekje.' Flip zuchtte bij de herinnering.

'En?', vroeg Maarten Boekemans. 'Hoe ging het verder?'

'O, eerst kwam de moederpoes met haar twee jongen thuis. Ze waren woest op dat onbekende katje dat zomaar was opgedoken. Het was een schande, zeiden ze. De prins was een stomme kater, gilden ze. Waar had hij zijn hoofd? En nog van die dingen. Ik had een schuilplaats gevonden in een gaatje naast de plek waar Minoes lag. Opeens hield ik het niet meer vol. Ik wipte tevoorschijn. Ik schold de drie katten uit. Ze waren gewoon jaloers. Minoes probeerde me nog te doen zwijgen door haar poot op mijn staart te leggen. Maar ik zweeg niet. Ik wees naar Minoes. Jullie kunnen maar beter vriendelijk zijn tegen prinses Minoes. Je had hun snoeten moeten zien. Maar lang duurde het niet. Krijsend van woede sprongen ze op Minoes af. Ik maakte dat ik wegkwam. Ook Minoes probeerde weg te komen. Maar de drie waren sneller. Ik zag hun klauwen flitsen. En toen was er opeens nog een kat. Met een lange sprong stond hij voor Minoes en jankte dreigend. Zijn staart zwiepte. De prins! De drie boze katten deden opeens heel onderdanig 📖. Toen liet de prins het belletje van Minoes rinkelen. Hij vroeg of zij het had gedragen op het feest. Minoes knikte. En meteen zei de prins dat hij Minoes zou meenemen en nog die nacht met haar zou trouwen. Minoes aarzelde nog. Ik schoot uit mijn schuilplaats en klom op haar rug.' Flip was nu echt opgewonden.

Hij klauterde op een stapeltje boeken.

‘Doen! Doen!’, schreeuwde hij.

Toen schudde hij zijn hoofd.

‘Ik beleefde het weer helemaal opnieuw’, zei hij. ‘Minoes ging mee en ze miauwden nog lang en gelukkig samen.’

‘Heb je haar nog teruggezien?’, vroeg Maarten Boekemans.

‘Helaas,’ zuchtte Flip, ‘ik kon niet in de buurt blijven. De drie katten daar in dat huis zaten voortdurend achter me aan. Ik had geen kans meer om eten te zoeken. Ze peuterden met hun klauwen in alle kieren en gaatjes. Dus ben ik verhuisd en

zo kwam ik hier. Wel, wat vond je van mijn muizenverhaal?’

‘Echt gebeurd?’, vroeg Maarten Boekemans.

‘Ja hoor,’ zei Flip, ‘zeker weten. Tevreden? Mag ik de rest van die koek?’

Maarten Boekemans zette koffie. Hij ging aan zijn computer zitten. De hele nacht tikte hij het verhaal over. Flip lag te slapen naast een woordenboek.

Af en toe snurkte hij lichtjes.

De volgende dag bracht Maarten het verhaal naar zijn uitgever. Die keek verbaasd.

‘Ik dacht dat je meer tijd nodig had?’, vroeg de uitgever.

Maarten Boekemans lachte.

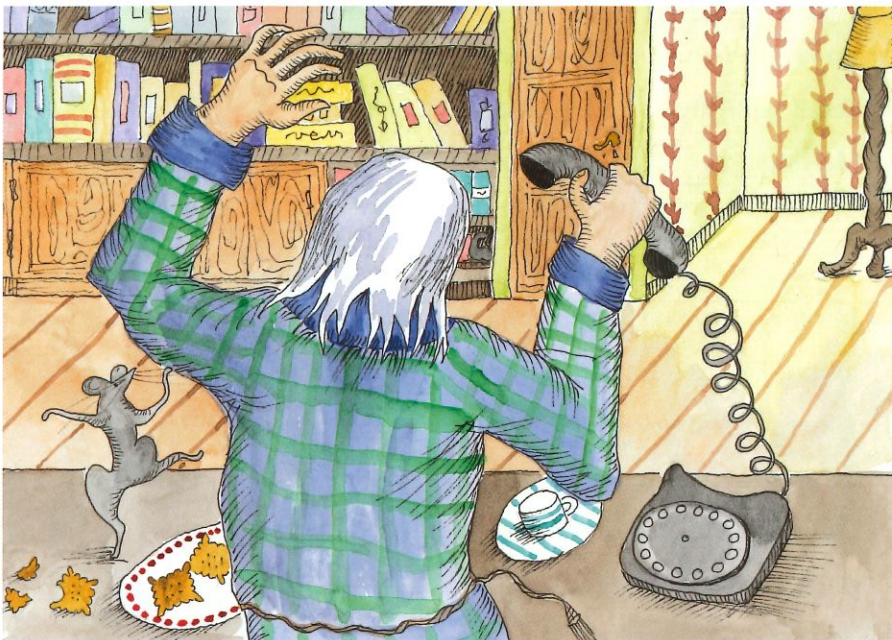
‘Ik denk dat ik een superverhaal heb voor een boek en een film!’, zei hij. ‘Over muizen en een poezenprinses.’

De uitgever ging overeind zitten.

‘Geef hier’, zei hij. ‘Hoe kom je daar zo opeens bij?’

‘Ik heb een verhalenmuis ontmoet. Hij heet Flip en woont in mijn huis. Hij heeft het allemaal zelf meegemaakt. Ik zie het zo al in een tekenfilm. Misschien zelfs met beelden van een levende muis daar doorheen. Flip kan zichzelf spelen. Wat denk je?’

De volgende dag kreeg Maarten een telefoontje van de

uitgever. Zijn adem stakte in zijn keel van spanning.

‘Dit is geweldig!’, klonk het. ‘Ik bel meteen de
filmmaatschappij. Ik laat je contract opstellen.

Heb je morgen tijd om alles te bespreken?

Goed. Tot morgen.’

De uitgever klonk dolenthousiast.

Maarten haalde snel een hele doos koekjes uit de kast.

Die had Flip beslist verdiend.

En hij lustte nu ook wel een koekje.